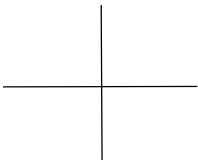
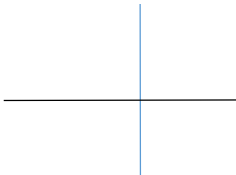
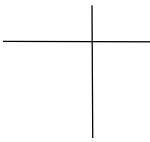
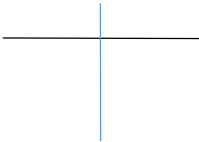


יום אשר ברכת

אסתר גרין



יום
אשר
ברחה

אסתר גרין

יום אשר ברכת

אסתר גרין

עריכה והגהה: רחל בוצ'קובסקי r84818@gmail.com

כריכה: צביה אלחדיף tzviya2121@gmail.com



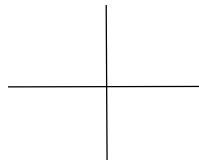
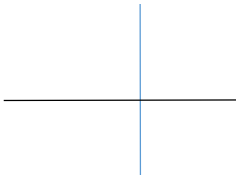
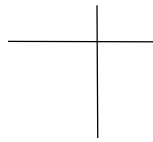
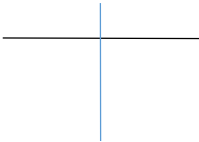
הוצאה לאור והפצה: אור החיים

© כל הזכויות שמורות למחברת
תשפ"ד

אין להעתיק או להפיץ ספר זה או קטעים ממנו
בשום צורה, בשום אמצעי שהוא, לרבות צילום או הקלטה,
ללא אישור בכתב מהמחברת.

כתובת מייל לתגובות: yomasher0393@gmail.com

דְּרִשְׁתִּי קִרְבְּתְךָ,
בְּכָל לִבִּי קִרְאתִיךָ,
וּבִצְאָתִי לְקִרְאתְךָ
– לְקִרְאתִי מִצְאָתִיךָ.
רַבִּי יְהוּדָה הַלֵּוִי



פתח דבר

הספר הראשון שסופרת מוציאה לאור, הופך אותה בעצם מכותבת מילים ל-סופרת.

אני יושבת עכשיו באישון ליל (2:50) ונפרדת לשלום מספר הבכורה שלי, שעדיין על תוכנת וורד במחשב, רגע לפני שאני משגרת אותו, ככה בגרסה הכמעט אחרונה שלו לעריכה של המו"ל.

כל סופרת, כך אני מאמינה וגם יודעת מחברותי הסופרות, מרגישה שהספר אותה כתבה הוא משמעותי ויש בו 'אמירה חדשה' או הסתכלות מזווית שונה וכו'... הספר 'יום אשר ברכת' הוא ספר של שליחות עבורי, ספר המנסה להביא אל קידמת הבמה שברים שברים של כאב ואובדן, שעין בלתי משוריינת כלל אינה מבחינה בהם. מנסה לגעת בקרקעית הלב המנופץ, ולא להדביק אותו בחזרה, אלא לנענע היטב ולהזכיר שיש סיבה לשבירה. וההבנה הזו היא השלמות הכי גדולה שיש.

יהי רצון מלפני אבי שבשמים שכל מילותיי הן שלו, שאזכה להשיב לו משלו ולהאיר במילותיי מעט מאורו הגדול בעולם. אין זכות גדולה יותר מאשר להשתמש במתנות בהם ברכנו הבורא כדי להאדיר ולהגדיל את שמו הגדול, בתוך החושך.

ספר הוא מסע, ולמסע יש שותפים. באופן טבעי הם נחלקים לסוגים שונים של ליווי, אך לכל מי שליווה אותי במהלך השנה וקצת האחרונות אבקש להודות, שאלולא הם, לא היו אותן המילים נכתבות, ודאי לא באותה צורה.

לרבנית שלי, ע"ה - על גידול של חיים שלמים. על האצבע שלך שתמיד זקפה את סנטרי והכריחה אותי לשאת ראש על מי שאני, אל מי שברא אותי. לא זכיתי לשתף אותך בכתובת הספר בחיך אך נוכחותך בחיי היא יומיומית.

לאמי מורתי – שכל מה אעשה גורם לה נחת, והיא כל כך גאה בי על כל דבר.
דמותך המעוררת השראה מפעמת בין הדפים, ממך אפשר ללמוד אהבה ללא
תנאי.

לבעלי שיח' – שתמיד מבקש משמעות בכל בחינה, ומזכיר לי תמיד מה עיקר
ומה טפל, גם בכתובת הסיפור.

לילדיי האהובים – שמקבלים בחינניות את העומס האדיר של חיי, ובמיוחד
לאחד שבהם שידע בדיוק על מה...

לרחלה – חברה טובה שהאומנות שלה פרצה סדק עמוק בחלון ההשראה שלי,
ונתנה לי תפילת הדרך.

לשריק שלי – שהחברות שלי איתה היא מתנת שמים נדירה, על עצם היותה
שם תמיד.

ללאה פוטש ושירי וולך – שתי סופרות מתוקות שליוו אותי, סופרת צעירה (על
אף גילי הלא כ"כ צעיר..) והיכו על קודקודי שאגדל ואגדל.

למגזין 'חזק', שעל אף היותו בלתי ספרותי בעליל, בחרו במילים שלי, מתוך
עשרות שפנו, והאמינו בהם. תודה על שותפות של חודשים רבים מתוך נועם
וכבוד!

לעורך המיוחד של המגזין ש. מ. א – אדם שיראתו קודמת לחכמתו, והיתה לי
הזכות הגדולה שמילותיי יסוננו בנפת המשי של השקפתו. תודה על מלאכת
העריכה ועוד הרבה הרבה מעבר.

לכל החברות האהובות והסבלניות: מירי, לאה (כפול שתיים), רבקי, סמדר,
פריידי, שיינדי ובלומי שקראו מידי שבוע פרק וניתחו אותו על איבריו ועל
קרבי, דנו התווכחו, צחקו והתלהבו – שלי הוא שלכן.

לעורכת הספר, הגב' רחל בוצ'קובסקי, שממש הלחיץ אותי לחשוב שהתודה שלה תראה כמו עוד עשרות תודות לעורכות לאורך ההיסטוריה. תודה שהרמת כל מילה כמו אבן מהקרקע, נשפת עליה והסרת כל מה שמיותר, פוררת אותה לחתיכות אם היתה מוגזמת, או השלכת אותה למקום חדש, הראוי לה יותר. נשאת אותי ואת הסיפור על כתפיך למסע מיוחד.

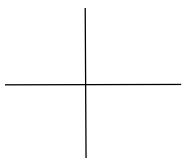
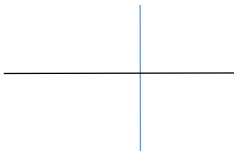
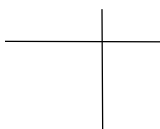
ואם מי מהקוראים שקרא את הסיפור על דפי העיתון וקראו כספר חשב: 'זה משהו אחר לגמרי!' (לטובה כמובן..). זה בזכותה.

ואחרונות חביבות לאגודת הסופרות 'ביתא' – על שאימצו אותי אל חיקן המקצועי והאוהד. דפים ראשונים של הרבה ספרים מוקדשים לכן, וגם אני מצטרפת אל ההערכה והכרת הטוב. חברות עוצמתית של מילים.

כי משלך הכל ומידך נתנו לך.

יהי רצון שתהיה זו הקריאה לתועלת.

אסתר גרין.



פרולוג

כשחילקו את ערכת המברגים במוצאי שבת חורפי אחד בסיום מבצע של 'אבות ובנים', שמואל היה בן אחת עשרה. כל מה שחשב לעשות במברגים האלה, הסתכם בפירוק מכוניות שעברו התעללות של שימי ומנחם, ומקסימום - חיזוק קרשי הסוכה שאבא בנה במרפסת החיפאית הצרה.

עכשיו, כשהוא נלחם בפעם המי יודע כמה, ברוח ירושלמית, בסורג הרופף של חלון הישיבה בשעה 02:00 לפנות בוקר, הוא נזכר בטקס החלוקה, בשפתיים שליקק בהתרגשות שהיו מלוחות מהביסלי-גרייל שכולם קיבלו, ובידיים שניגב על המכנסיים מהפירורים השמנוניים, כשניגש לקחת את האריזה העטופה, אחרי שהכריזו שזכה בהגרלה!

הזיכרון מעלה שוב את אותה תחושה קרירה שהוא לא יודע איך לכנות אותה, מזדחלת במעלה גרונו ומציקה לו, נוקשת על המצפון הרופף ומעיקה עליו. אבל הוא מנער את הראש מהר, לא מהר מדי כדי לא לאבד שיווי משקל, ושוב חוזר להתרכז בפירוק הברגים.

הסורג עקשן במיוחד הלילה, והיד השמאלית שלו, זו האוחזת חזק בחלק העליון של החלון ומעניקה יציבות לרגליים הנשענות על מנוע המזגן, מזיעה למרות הקור.

הוא מאבד סבלנות ומסנן מילים בלחש, כאלו שהוא לא הכיר עד ממש לא מזמן. בסוף, כמו תמיד, החלק התחתון של הסורג נכנע, מפורר עוד כמה גרגירי בטון אל האדמה הנמצאת שתי קומות מתחתיו. הוא משתחל בחזרה אל החדר בתנועות שקטות ומיומנות.

לא משנה כמה לילות כאלו יעברו עליו, הלב שלו תמיד ישתולל באותה סופה אדירה, והנשימות שלו יסתדרו רק אחרי שהוא יתכסה עד מעל הראש וידע שהכל מאחוריו.

הוא מזנק כמו חתול רחוב אל מתחת לשמיכה, מרוויח כל רגע שכל השאר ישנים, ואם, במקרה, הרעש יעיר אותם, הם ימצאו אותו בתנוחה בלתי מחשידה בעליל.

הוא נשכב על צד ימין, מפנה את הראש אל הקיר. מסדיר את הנשימה ואת קצב הלב. מכוון שעון לעוד שלוש שעות. אז, הוא והמשכימים החרוצים של הישיבה יקומו. הם ילכו למקווה וללימוד של 'פאר'ן דאוואנען', הוא יצעד איתם באותו שביל, וברגע בלתי נראה יגיח אל החלק האחורי של הבנין, יטפס על המנוע של קומה א', ויקפוץ מעל, אל מחוץ לחלון של חדרו, ועם אותו מברג תמים, יחבר בחזרה את הברגים העייפים לסורגים הירושלמיים.

אחרי שהנשימה שלו נרגעת, והלב כבר מפסיק לדהור כמו חיית טרף, הוא מסתובב לצד השני, מושך את השמיכה כלפי מעלה, כדי להעלם בתוכה.

אייזמן שוכב גם הוא על הצד, מביט בו בעיניים פקוחות מבוהל מעט, ומסתובב גם הוא תיכף לצד השני.

שמואל כבר לא יישן הלילה.

פרק 1 - חֲבוּשׁ עַל רֹאשׁוֹ פֶּאֶרֶךְ

יום ראשון.

ברוריה מסיימת להתפלל שחרית.

ניגשת למדף.

מדליקה שני נרות נשמה שבועיים. אחד של חברת 'נור' ואחד של 'הנמל'.

חשוב לה להבדיל ביניהם.

נר לעילוי נשמת ברוך בן לאה, בעלה.

נר לעילוי נשמת מלאכי בן ברוריה, בנה הבכור.

לאחר ההדלקה האיטית, היא מתיישבת. קוראת בלחש פרקי תהילים, משניות ואגרת הרמב"ן.

ואז, משוחחת איתם – עם בעלה ובנה, זיכרונם לברכה.

שיח שברירי, השומר על פיסות אהבה שלא ייקרעו עד הסוף.

שיח, שאינו קובר את המתים ואינו נותן למתים לקבור אותה.

משמרת את האהבה, מתנדנדת עם להבת הגעגועים – מרצדת בין הבחירה
שלה להמשיך לחיות, לבין העשן המדכא המאיים לחרוך את חייה.

מספרת לבעלה, ברוך, אלוף נעוריה, על השידוכים המעוותים שמציעים
לידידיה, בגלל הגמגום.

מלטפת את הנר של מלאכי ומתארת לו את הדירה החדשה.

מרימה עיניים, הרבה מעבר לתקרה המקומרת, אל מקום שאין בו סוף. מאמצת
את ה'תהילים' אל חיקה ומתחילה עוד יום, מחדש.

צלצול טלפון מפריד את ידיה מה'תהילים'. היא מפנה גב אל מדף הנרות
ומביטה בצג. לא לכל אחד היא מסוגלת לענות ככה, מיד אחרי התפילה, אבל
לברכה טובה היא עונה.

"שלוש שלום לחברתי החיפאית!"

"שלוש וברכה, מהגרת לצפת. חיפה מתגעגעת אלייך!"

"זו מערכת יחסים לא הדדית, ברכה טובה. " ברוריה מחייכת, חושבת על חיפה
ומתכווצת.

"טוב לך בצפת, ברוריה, הא?!" ברכה טובה חצי שואלת חצי מבררת.

"הייתי חייבת לברוח מהמסכנות. אבל אל תדאגי, היא רדפה אחריי גם לכאן.
מסתבר שאפשר להיות מסכן בכל מקום". אבל היא לא תהיה כזו בשום אופן.

"מה חדש בחיפה שלנו, ברכה'ה? מה שלום שמואל שלך?"

ברוריה שומעת את ברכה טובה בולעת אנחה.

"ברוך השם, כרגיל, אין חדש", ברכה טובה עונה בעיוות.

"ועכשיו באמת, מה שלומו?" ברוריה מקשיבה.

"נורא ואיום. רק זה הזוי שאני בכלל אתלונן מולך. אין לי פריווילגיה כזו". ברכה טובה מוריקה שטף מילים מהיר.

"למה?" ברוריה לא מוכנה לתת גם לקשר ביניהן להיקבר תחת הרחמים.

"כי... כי זה..." ברכה טובה מגמגמת במבוכה. ברוריה יודעת שזה הזמן לדבר.

"כי אני הכי מסכנה בעולם?" היא לא מחכה לתשובה. "אם כן, תדעי שבזה הרגע שללת את זכות ההתמסכנות מכל הציוויליזציה האנושית. במה הניסיונות שלי קשורים לניסיונות שלך, ברכה טובה?"

"זה לא זה. רק נראה לי מאוד אגואיסטי ולא לענין להטריד אלמנה ששיכלה את בעלה ובנה ביום אחד, לפני פחות משנה, בזה שהבן שלי החליט לעשות שטויות".

"האלמנה השכולה לא מוטרדת מכך, ומפנה את כל השכול והאלמנות שלה לצער ולהתמודדות של חברתה הטובה, אל תדאגי, אני אחזור לתוארי הכבוד שלי לאחר מכן". ברוריה רוצה לשמוע אותה באמת.

"אויש... את איומה!"

"את לא משאירה לי ברירה..." סוף סוף השיח מפשיר.

"זה הולך ומידרדר מיום ליום", ברכה טובה מרצינה באחת.

"איפה הוא עכשיו?"

"עדיין בישיבה, בנס מחזיקים אותו. כל יום יש עניין אחר. כל מדרון שחשבתי שהוא הכי תלול, מתגלה כפתיחה של המסלול הבא". ברכה טובה נאנחת.

"מה את מרגישה?" ברוריה מנסה לקלף, ללטף את הרגש ולא את המילים.

"כואב לי, מפחיד לי. בחיים לא פחדתי כל כך".

"החיים מפתיעים".

"מדי..."

צפצוף חוצה את השיחה.

"זה שמואל בממתינה, ברוריה, אני אחזור אלייך, בעזרת השם".

"בעזרת השם. אני כאן". ברוריה מסתובבת חזרה אל שתי השלהבות, הן מביטות בה ומחייכות, חיוך לא מסכן בכלל.



ברכה טובה יוצאת משיעור בכיתה י'. משהו מטריד אותה. היא נזכרת. בזמן השיעור, הטלפון שלה רטט בעקביות, פעם אחר פעם. היא מתבוננת בצג. מספר לא מזוהה. ליבה נוקש בצליל מוכר, מפחיד אותה.

היא מחייגת חזרה אל המספר, חונה באמצע המסדרון, בדרך לחדר המורות, יש כאן לפחות שלוש מרצפות בלי נפש חיה.

"הלו..."